

РЕШЕНИЕ

№ 925

гр. Перник, 05.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЕРНИК, XI ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на единадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Кристина Н. Костадинова

при участието на секретаря САШКА ИЛ. МАРКОВА
като разгледа докладваното от Кристина Н. Костадинова Гражданско дело № 20231720102363 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 415, ал. 3 от ГПК.

Образувано е по искова молба на „Топлофикация Перник“ АД, с ЕИК: 113012360, подадена чрез процесуалния му представител – юрк. А. С., срещу В. М. Д., с ЕГН: ***** и И. Д. Д., с ЕГН: *****, с която се иска да бъде признато за установено, че ответниците дължат разделно на ищеца в лично качество сумата от общо **762.84 лева**, представляваща стойността на доставена и ползвана, но незаплатена топлинна енергия, за имот – апартамент № 60, находящ се в гр. ****, от които главница в размер на **645.83 лева** за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г. вкл, и **117.01 лева** – обезщетение за забава за периода от 09.07.2020 г. до 22.02.2023 г., както и законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на ЗИПЗ по ч.гр.д. № 1241/2023 г. на РС Перник – 20.03.2023 г. до окончателното плащане на сумата като ответницата В. М. Д. дължи 5/6 части от посочените суми /538.19 лева главница и 97.51 лева обезщетение за забава/, а ответникът И. Д. Д. дължи 1/6 част от посочените суми /или 107.64 лева главница и 19.50 лева обезщетение за забава/. Претендират се и направените по делото разноски.

В исковата молба се твърди, че между страните съществува валидно облигационно отношение, възникнало по силата на приети от държавен орган (КЕВР) общи условия, които са публикувани по установения ред и по отношение на които ответникът не е изразил несъгласие. Уточнява се, че в тази връзка не е необходимо сключването на индивидуален договор с потребителя. Твърди се, че имотът, за който е доставяна топлинната енергия,

се намира в топлоснабдена сграда – етажна собственост (СЕС), като ищецът е изпълнил задължението си и е доставял топлинна енергия за отопление и горещо водоснабдяване. Посочва се, че въпреки това ответниците не са изпълнили задължението си за заплащане на дължимите суми.

С исковата молба са представени: копие от извлечение от сметка, копие от вестник „Съперник“ от 2008 г. с публикувани общи условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди, декларация по чл. 14 от ЗМДТ, договор за продажба на недвижим имот по реда на наредбата за държавните имоти от 15.08.1990 г., препис извлечение от акт за сключен граждански брак и удостоверение за наследници на Д.Ж. Д..

В законоустановения срок по чл. 131 от ГПК от страна на ответниците по делото е постъпил писмен отговор, чрез упълномощения им процесуален представител адв. Б. В.. В същия на първо място се твърди, че исковата молба била нередовна, доколкото претенциите не били индивидуализирани по отчетни периоди и фактури. Поради това се иска производството да бъде оставено без движение до отстраняване на посочените нередовности.

По същество исковите претенции се оспорват по основание като в тази връзка на първо място се твърди, че ищецът не представял доказателства ответниците да са потребители на топлинна енергия за процесния имот в процесния период. Поддържа се, че ответниците не били собственици на имота. В тази връзка се иска дружеството да бъде задължено да представи искане за откриване на партида за имота.

На следващо място се прави възражение за погасяване на процесните суми по давност.

На последно място ответниците изрично заявяват, че не оспорват сумите като размер, поради което се изразява несъгласие с допускането на експертизи, което само би натоварило производството.

С тези аргументи се иска претенциите да бъдат отхвърлени. С отговора не се представят писмени доказателства. Претендират се разноси.

В хода на производството по делото са представени 24 броя фактури с приложенията към тях.

Предвид заявлението на ответниците, че не оспорват обстоятелствата, че за процесния период до процесния имот реално е била доставяна топлинна енергия и че същата е отчитана правилно, както и не оспорват размера на претендираните вземания в доклада по делото, приет за окончателен, съдът е посочил тези обстоятелства като безспорни и ненуждаещи се от доказване, срещу което страните не са възразили.

В открито съдебно заседание, проведено на 11.09.2023 г., процесуалният представител на ищеца счита исковете за доказани, поради което и иска същите да бъдат уважени.

Процесуалният представител на ответниците поддържа, че исковете са неоснователни и иска същите да бъдат отхвърлени. Обръща внимание, че дружеството не доказвало наличие на облигационна връзка към настоящия момент, а към един предходен такъв и то само с единия ответник – моментът

на подаване на декларацията по чл. 14 от ЗМДТ.

Пернишкият районен съд, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

От ищцовото дружество е депозирано заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК срещу ответниците за вземанията, които са предмет на настоящото производство. В тази връзка по подаденото заявление районният съд е издал заповед № 752/22.03.2023 г. по ч.гр.д. № 1241/2023 г. по описа на РС Перник. Срещу посочената заповед длъжниците са депозирали възражения в срока по чл. 414 от ГПК.

По делото е представено извлечение от в-к. „Съперник“ от 29.04.2008 г., от което е видно, че общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от 2008 г. на „Топлофикация Перник“ ЕАД са публикувани в един местен ежедневник.

Страните не спорят, а и от представеното по делото извлечение от сметка е видно, че за процесния имот са начислени следните суми, дължими за доставка на топлинна енергия – главница в размер на 645.83 лева за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г. вкл, и 117.01 лева – обезщетение за забава за периода от 09.07.2020 г. до 22.02.2023 г., като същите не са заплатени. Посочените суми се потвърждават и от ангажираните от ищцовото дружество фактури – като съдът действително констатира разминаване в част от фактурите и сумите по извлечението, но доколкото сумите по извлечението, които се и претендират по делото, са на по-ниска стойност, то това е в интерес на ответниците.

От представено по делото копие от договор за продажба на държавен недвижим имот по реда на Наредбата за държавните имоти от 15.08.1990 г. се установява, че на 15.08.1990 г. лицето Д.Ж. Д. е придобило собствеността върху имот – апартамент № 60, находящ се в гр. ****, ет. 7. Видно от препис извлечение от акт за сключен граждански брак към датата на сделката 15.08.1990 г. лицето Д.Ж. Д. е било в граждански брак с ответницата В. М. Д., сключен на 17.03.1974 г.

От представено по делото удостоверение за наследници на Д.Ж. Д. се установява, че същият е починал на 05.10.2007 г. като е оставил за свои наследници: ответницата В. М. Д. /съпруга/, ответника И. Д. Д. /син/ и лицето Н. Д. Д. /син/. Последният обаче също е починал – на 19.09.2008 г. като не е оставил низходящи наследници.

От представена по делото декларация по чл. 14 от ЗМДТ от 22.10.2019 г. се установява, че лицето И. Д. Д. е декларирано имот като собствен – апартамент № 60, находящ се в гр. ****, ет. 7. Наред със себе си като собственик И. Д. Д. е посочил, че собствеността върху имота се притежава от едно лице: В. М. Д.. Като документи, от които произтича правото им е посочен: договор за продажба на държавен недвижим имот по реда на Наредбата за държавните имоти от 15.08.1990 г, а като основание наследство. Квотите в съсобствеността са означени – като 5/6 за В. М. Д. и като 1/6 за И. Д. Д..

От процесуалния представител на ответниците не са наведени твърдения, нито са ангажирани доказателства, за настъпили промени в собствеността върху имота /с изключение на наследственото правоприемство/ или въобще във вещноправния му статут в периода от 15.08.1990 г. /сключване на договора за покупко продажба/ до настоящия момент, вкл. такива касаещи процесния период. Следва да се отбележи и че самата декларация по чл. 14 от ЗМДТ е подадена по-малко от година преди началото на процесния период /т.е. не е от момент, много отдалечен във времето спрямо процесния период/.

Така установената фактическа обстановка налага следните изводи от правна страна:

Исковете са с правно основание чл. 79, ал. 1 от ЗЗД и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД вр. с чл. 150, ал. 1 от Закона за енергетиката вр. с чл. 124, ал. 1 вр. с чл. 415 от ГПК – за установяване вземането на ищеца към ответниците за доставена топлинна енергия, за посочения по-горе имот, за което е издадена заповед № 752/22.03.2023 г. по ч.гр.д. № 1241/2023 г. на Пернишкия РС за изпълнение на парично задължение по [чл. 410 от ГПК](#). Ответниците не следва да отговарят за посочените задължения в качеството на наследници на лицето Д.Ж. Д., защото същият е починал преди процесния период – на 05.10.2007 г., поради което и отговарят изцяло в лично качество.

Издадената заповед за изпълнение е връчена на длъжниците /лично на И. Д. и чрез И. Д. като сина на В. Д./ като същите са депозирали възражение, което е наложило даване на указания за предявяване на иск в хипотезата на чл. 415, ал. 1, т. 1 от ГПК. В тази връзка предявеният установителен иск е допустим като целта му е издадената заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК да влезе в сила след установяване съществуването на вземането по съдебен ред в исково производство.

В тежест на ищеца е да установи, че между страните по делото е налице облигационна връзка за продажба на топлоенергия, както и че същият е изпълнил задължението си за реално доставяне на топлинна енергия съответно и нейната стойност. В настоящия случай единственият спорен по делото въпрос е относно наличието на облигационна връзка между страните предвид направеното възражение, че ответниците не са собственици на процесния имот.

Съгласно чл. 150, ал. 1 от Закона за енергетиката (ЗЕ) продажбата на топлинна енергия на потребители за битови нужди, в това число и за общите части в сградите етажна собственост, се осъществява при публично известни общи условия, изготвени от дружеството и одобрени от Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР). В това отношение, облигационната връзка между топлопреносното дружество и потребителя възниква по силата на закона, от момента на възникване качеството потребител. Последното е определено в чл. 153, ал. 1 от ЗЕ, като съгласно тази разпоредба потребител на топлинна енергия е всеки собственик и титуляр на вещно право на ползване в сграда-етажна собственост, присъединен към абонатната станция или към нейното самостоятелно отклонение. Отношенията между

потребителя и топлофикационното дружество възникват по силата на закона от момента, в който за определено лице възникне качеството на клиент на топлинна енергия. В тази връзка не е необходимо сключването на индивидуален договор с потребителя.

Съгласно т. 1 от Тълкувателно решение № 2/17.05.2018 г. по тълк.д. № 2/2017 г. на ОСГК на ВКС собственикът респективно ползвателят няма да отговарят за сумите за потребена топлинна енергия само в случай, че имотът се ползва от трето лице на договорно основание и между последното и топлопреносното предприятие е сключен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за същия имот, през процесния период.

От така цитираната нормативна уредба и представените по делото писмени доказателства /копие от вестник „Съперник“ от 2008 г. с публикувани общи условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди, декларация по чл. 14 от ЗМДТ, договор за продажба на недвижим имот по реда на наредбата за държавните имоти от 15.08.1990 г., препис извлечение от акт за сключен граждански брак и удостоверение за наследници на Д.Ж. Д./ следва извод, че ответниците имат качеството на потребители на топлинна енергия, доколкото са съсобственици на процесния имот през целия процесен период.

Посочената констатация – че ответниците са собственици на имота, в посочения по-горе процесен период – следва от обстоятелството, че същият е придобит по силата на договор за покупко продажба на недвижим имот по реда на Наредбата за държавните имоти от 15.08.1990 г., сключен от наследодателя на ответниците, докато е бил в брак с първата ответница. Предвид датата на сключване на брака – на 17.03.1974 г. и датата на сделката 15.08.1990 г., съгласно разпоредбите на действащия СК, то процесния имот е придобит в режим на съпругеска имуществена общност /СИО/. Поради това със смъртта на Д.Ж. Д. СИО върху имота е прекратена, като ответницата е получила в еднолична собственост $\frac{1}{2}$ идеална част от процесния имот.

Останалата $\frac{1}{2}$ идеална част от имота е поделена между двамата ответници и починалия впоследствие Н. Д. поравно съобразно правилото на чл. 5, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 от ЗН – или всеки от тях е получил по $\frac{1}{6}$ част от имота. След смъртта на Н. Д. на 19.09.2008 г. неговата $\frac{1}{6}$ идеална част от имота е наследена от майка му – ответницата В. Д. – съгласно чл. 6 от ЗН.

. Така към процесния период ответницата В. Д. притежава $\frac{5}{6}$ идеални части от имота, а ответникът И. Д. останалата $\frac{1}{6}$ идеална част от имота.

В тази връзка между ответниците и „Топлофикация-Перник“ АД е налице валидно облигационно отношение. Последното е възникнало по изричните разпоредби на ЗЕ и се урежда от тях и действащите общи условия, приети от дружеството и одобрени от КЕВР.

По тези съображения доводите на ответната страна, че не е в облигационни отношения с дружеството следва да се приемат за неоснователни, доколкото по делото се установи, че ответниците са собственици на топлоснабдения имот през процесния период, като срещу ангажираните от топлопреносното дружество доказателства в тази връзка не

бяха въведени конкретни възражения. Не бяха въведени и конкретни възражения за промени във вещноправния статут на имота.

Само за пълнота следва да се отбележи, че след като ищцовото дружество установява собствеността върху имота, то именно ответниците следва да ангажират доказателства за промяна в обстоятелствата около съсобствеността, каквито обаче същите не представят.

В тази връзка и с оглед гореизложеното ответникът В. Д. следва да отговаря за 5/6 части от задълженията за процесния имот, а ответникът И. Д. – за 1/6 част от същите, в които смисъл са и формулираните в исковата молба твърдения и искания.

Извън наличието на облигационна връзка между страните по делото, както се отбеляза и по-горе, от страна на ответника не са въведени други конкретни възражения срещу исковата претенция, с изключение възражението за давност. Въпреки това и за пълнота следва да се отбележи и че с Решение от 05.12.2019 г. по съединени дела С-708/17 и С-725/17 във връзка с отправени преюдициални запитвания съдът на ЕС постанови, че национална правна уредба, която предвижда, че собствениците на апартамент в сграда — етажна собственост, присъединена към система за централно отопление, са длъжни да участват в разходите за топлинна енергия за общите части на сградата и за сградната инсталация, въпреки че индивидуално не са поръчвали доставката на отопление и не го използват в своя апартамент, не противоречи на общностното право.

На следващо място съгласно общите условия потребителят е длъжен да заплаща месечните дължими суми за доставяната топлинна енергия в 30 - дневен срок, след изтичане на периода, за който се отнасят. В тази връзка, както се отбеляза и по-горе, дружеството следва да установи и размера на претендираната сума. Същата относно процесния период възлиза на 645.83 лева съгласно извлечение по сметка и не се оспорва като стойност /като кореспондира и на представените фактури/. Предвид участието на ответниците в съсобствеността В. М. Д. следва да отговаря до сумата от 538.19 лева, а ответникът И. Д. Д. – до 107.64 лева, които не са заплатени.

Разпоредбата на чл. 86, ал. 1 от ЗЗД предвижда, че при неизпълнение на парично задължение длъжникът дължи обезщетение за забава в размер на законната лихва от деня на забавата. Съгласно чл. 34, ал. 1 от общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди, клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия в 30 – дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Следователно вземането за цената за потребена енергия за текущия месец става изискуемо от първо число на втория месец следващ отчетния. В тази връзка и като съобрази падежните дати на съответните месечни вземания от процесния период, размерите на дължимите месечни вземания и размера на законната лихва, настоящият състав намира, че обезщетението за забава е в размер на 117.01 лева, считано от 09.07.2020 г. до 22.02.2023 г., като В. М. Д. дължи 97.51 лева от тази сума, а И. Д. Д. дължи 19.50 лева.

Възражение за погасяване по давност на посочените суми за главница и

обезщетение за забава е въведено с отговора на исковата молба. Предвид разпоредбата на чл. 111, б. „в” ЗЗД и задължителната съдебна практика, обективирана в Тълкувателно решение № 3 от 18.05.2012 г. по тълк.д. № 3/2011г. на ОСГТК на ВКС, съгласно които процесните вземания са погасяват с изтичане на тригодишна давност, то с оглед датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 20.03.2023 г. и началната дата на процесния период 01.05.2020 г. такава давност не е изтекла по отношение на нито едно от претендираните вземания.

По така изложените доводи настоящият състав намира исковите претенция за основателни и доказани, поради което същите следва да бъдат уважени в пълен размер.

По исканията за разноси на страните:

Съгласно т. 12 от Тълкувателно решение № 4/18.06.2014 г. по тълк. д. № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС съдът, който разглежда иска по чл. 422 респ. чл. 415, ал. 1 от ГПК, следва да се произнесе по дължимостта на разноските, направени в заповедното производство като съобразно изхода на спора разпреди отговорността за разноси, както в исковото, така и в заповедното производство.

Искане за разноси са направили и двете страни:

По разноските в производството по ч.гр.д. № 1241/2023 г. по описа на РС Перник /заповедно производство/:

В това производство ищцовото дружество претендира разноси в размер на общо 75 лева, от които 25 лева държавна такса и 50 лева юрисконсултско възнаграждение. С оглед изхода на делото тези разноси следва да бъдат присъдени на ищеца заявител изцяло.

Длъжниците претендират разноси, но представят доказателства да са извършили такива вкл. не са ги формулирали и като размер. Поради това и претенцията им е неоснователна.

По разноските в производството по гр.д. № 2363/2023 г. по описа на РС Перник /исково производство/:

В това производство ищцовото дружество претендира разноси в размер на общо 125 лева, от които 25 лева държавна такса и 100 лева – юрисконсултско възнаграждение, съгласно представен списък по чл. 80 от ГПК. Видно от представените по делото платежни документи претендираните разноси са действително извършени. С оглед изхода на делото сумата от 125 лева следва да бъде присъдена изцяло.

Ответната страна претендира разноси в размер на по 50 лева всеки – адвокатски хонорар, които са действително извършени видно от договори за правна защита и съдействие /ДПЗС/. Съобразно изхода на делото обаче претенциите за разноси на двамата ответници са неоснователни.

Водим от горното, Пернишкият районен съд:

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че В. М. Д., с ЕГН: ***** и И. Д. Д., с ЕГН: *****, и двамата с адрес: гр. ****, ** **ДЪЛЖАТ** разделно на „Топлофикация Перник“ АД, с ЕИК: 113012360, със седалище и адрес на управление: гр. Перник, кв. Мошино, ТЕЦ „Република“ в лично качество като потребители сумата от общо **762.84 лева**, представляваща стойността на доставена и ползвана, но незаплатена топлинна енергия, за имот – апартамент № 60, находящ се в гр. ****, от които главница в размер на **645.83 лева** за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г. вкл. и **117.01 лева** – обезщетение за забава за периода от 09.07.2020 г. до 22.02.2023 г., както и законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на ЗИПЗ по ч.гр.д. № 1241/2023 г. на РС Перник – 20.03.2023 г. до окончателното плащане на сумата като ответницата В. М. Д. дължи 5/6 части от посочените суми /538.19 лева главница и 97.51 лева обезщетение за забава/, а ответникът И. Д. Д. дължи 1/6 част от посочените суми /или 107.64 лева главница и 19.50 лева обезщетение за забава/, за които вземания е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.д. № 1241/2023 г. по описа на Пернишкия РС.

ОСЪЖДА В. М. Д., с ЕГН: ***** и с адрес: гр. ****, ** **ДА ЗАПЛАТИ** на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК на „Топлофикация Перник“ АД, с ЕИК: 113012360 сумата от общо 62.50 лева, представляваща разноски в производството по ч.гр.д. № 1241/2023 г. по описа на Пернишкия РС и сумата от общо 104.17 лева, представляваща разноски в настоящото исково производство по гр.д. № 2363/2023 г. на РС Перник предвид изхода на делото.

ОСЪЖДА И. Д. Д., с ЕГН: ***** и с адрес: гр. ****, ** **ДА ЗАПЛАТИ** на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК на „Топлофикация Перник“ АД, с ЕИК: 113012360 сумата от общо 12.50 лева, представляваща разноски в производството по ч.гр.д. № 1241/2023 г. по описа на Пернишкия РС и сумата от общо 20.83 лева, представляваща разноски в настоящото исково производство по гр.д. № 2363/2023 г. на РС Перник предвид изхода на делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Пернишкия окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

СЛЕД влизане на решението в сила на решението, изисканото ч. гр. д. № 1241 по описа за 2023 г. на Пернишки районен съд да бъде върнато на съответния състав, като към него се приложи и препис от влязлото в сила решение по настоящето дело.

Съдия при Районен съд – Перник: _____